

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

11. Quas ob caussas Deus prohibuerit iudicia temeraria?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Iob. 33. 8.
Iacob. 4. 11.

S. Augustin.
hom. 50. ex 50.

antem quis es, qui iudicas proximum? Quænam ista impudentia est, ut faciem Dei accipias, & pro eo iudicare nitaris? Et iterum Iacobus: *Qui iudicat fratrem, iudicat legem.* Legis enim sibi partes usurpat, cuius iudicio suum iudicium anteponit, cum velit alterum, non secundum legem, sed secundum suum iudicium, immò somnium iudicari. *Si autem iudicas legem, ait, non iam legis factor es, sed iudex.* Denique noluit Deus hominem ab homine iudicari, ex arbitrio suspitionis, vel etiam extraordinario usurpato iudicio; sed potius ex lege Dei, secundum ordinem Ecclesie, sive ultro confessum, sive accusatum, atque conuictum.

XI.

3. Cor. 2. 11.

Causæ, cur hoc iudicium vetuerit Deus, sunt istæ. 1. Qui iudicat alterum, debet de crimine eius certus esse antè, quàm cum ad supplicium damnet. Atqui, sine peculiari Dei revelatione, (qualis S. Vdalrico de iniusta Comitum damnatione erga coniugem & Nobilem facta est) nemo scit alterius mentem, aut intentionem, aut occultum crimen. *Quis hominum scit, qua sunt hominis, nisi spiritus hominis, qui in ipso est?* Immo sæpissime adeò latet, amor proprius, adeò in propria causa mali iudices & excæcati sumus, ut nesciamus de nobis ipsis rectè iudicare. 2. Hanc ipsam ob causam, frequenter erratur, non solum quia nescimus occulta cordis alterius, sed etiam, quia sæpe quis hodie alius est, quàm heri; & cras alius erit, quàm hodie: de futuris autem contingentibus, quid mortales scimus? hodie quis peccator est, cras penitentiam ager, & erit iustus. Quantus autem error, hominem iustum iudicare, tamquam peccatorem? Narrat S. Dorotheus, monachum audiuisse de altero, quòd in fornicationis peccatum incidit, atque idcirco, sine ulteriori examine, eum damnauisse. Quia autem paulò post peccator ille è vita decessit, apparuit monacho Angelus defuncti animam secum adducens, iubensque ut animam illam iudicaret, & sententiam ultimam in eam pronuntiaret, quandoquidem iam antè illam iudicare cœpisset. Quo audito, perterritus monachus, grauem suum errorem animaduertit; & sine dubio dixit, quod apud Climacum alius dixisse legitur: *Non iudicare veni, sed iudicari.* Promittit quidem Christus ijs, qui eum, relictis omnibus, sequuntur, *sedes duodecim,* & iudicandi potestatem, sed in altera primùm vita, Hinc Paulus ait: *Nolite ante*
tempus

S. Dorotheus
serm. 6.

Climac. c. 2.

Matth. 19. 28.
1. Cor. 4. 5.

tempus indicare. 3. Qui in altera vita reuelaturus est secreta cordium, noluit ea in hac vita esse manifesta, vt in bonis humilitatem, erga malos conseruaret charitatem. Bonum diligimus, malum odio prosequimur. Superbirent boni, si certatim ab omnibus diligerentur. Placerent enim etiam sibiipsis. Nunc, quando pro eo, vt diligantur, odio habentur, continentur in timore & humilitate: verentur enim, ne fortè iustam alijs dederint auersionis causam. At malos si cognoscereamus, cùm eorum sit infinitus numerus, quo pacto eos amaremus, cùm vix diligamus, quos bonos esse existimare debemus? Deus bone, quæ esset ab hominibus vbiq; auersio, si sciremus, eos Deo tam abominabiles esse? Itaque, vt S. Augustinus docet, *contra hoc malum, quo quisq; libenter de homine malum, quod non proficit, suspicatur, charitas habenda est, que non amulatur; immò quæ omnia dubia & incerta aliorum dicta & facta, de quibus non constat, quo animo fiant, semper in partem meliorem interpretatur. Quare in illa verba: Nolite iudicare, hoc loco, inquit S. Augustinus, nihil aliud nobis præcipi existimo, nisi vt ea facta, quæ dubium est, quo animo fiant; in meliorem partem interpretemur. Quod enim scriptum est, Ex fructibus eorum cognosceis eos, de manifestis dictum est, quæ non possunt bono animo fieri, sicut sunt supra, vel blasphemia, vel furta, vel ebrietas, & si quæ sunt alia, de quibus nobis iudicare permittitur, dicente Apostolo: Nonne de ijs, qui intus sunt, vos iudicatis? Immo èt si certò constet facta aliorum esse mala, licet ea iudicare ac corrigere possimus, tamen consilium charitatis suggerit S. Bernardus istud: Cane aliena conuersationis esse, aut curiosus explorator, aut temerarius iudex. Et si perperam actum quid deprehendas, nec sic iudices proximum; magis autem excusa. Excusa intentionem, s; opus non potes; puta ignorantiam; puta subreptionem; puta casum. Quòd si omnem omnino dissimulationem rei certitudo recusat, suade nihilominus ipse tibi, & dicito apud te metipsum: Vehemens fuit nimis tentatio: Quid de me illa fecisset, si in me accepisset similiter potestatem?*

Atq; hoc est optimum, contra iudicia temeraria remedium, vt, si iudicare volumus, in nostrum sinum inspiciamus. Ibi nulla committetur temeritas. certa & nota ibi sumus iudicaturi. Ita Christus Pharisæos repressit, adulterij accusantes feminam, cùm ipsi

S. Augustinus
in Psal. 118.

Matth. 7. 1.
S. Augustinus
cap. 30. in
Matth.
Matth. 7. 10.

1. Cor. 5. 12.

S. Bernardus
in Cantic.
serm. 4.

XII.